

## De vos en het hek

Vos haalde zijn zakmes uit zijn broekzak om de kop van zijn zachtgekookte ei af te tikken. Het licht van de lentezon weerkaatste op zijn mes en viel precies in zijn kopje koffie. Vos grinnikte. Hij draaide met zijn zakmes om de weerkaatsing door zijn hol te jagen. De lichtvlek viel eerst op een berg appelschillen links in de hoek, daarna op de bezem die op de grond lag, toen op het pannetje met vijf gekookte eieren om vervolgens op een schilderij met een heuvellandschap dat scheef hing tot stilstand te komen. Vos dacht aan zijn vrienden met wie hij weldra op avontuur zou gaan. Misschien stonden ze al klaar. Vos haastte zich. Hij liet de weerkaatsing van zijn zakmes tegen het plafond met de spinnenwebben springen om daarna met een snelle haal de kop van zijn tweede zachtgekookte ei af te tikken. Hij klapte zijn mes in en liet het in zijn broekzak glijden. Vervolgens slobberde hij in een mum van tijd zijn ei op. Daarna stapte, nee huppelde hij de gang door naar buiten.

Maar wat was dat? Er stond een groot hek voor zijn hol. De palen waren donkergrijs en reikten tot aan de takken van de beuk die nu aan de andere kant van het hek stond. Het hek bestond uit piepkleine ruitjes van gaas en aan de bovenkant waren drie prikkeldraden tussen de palen gespannen. Vos liep naar het hek toe. 'Wat doe je hier?' vroeg hij verontwaardigd. Het hek zweeg. Of toch niet. Hij legde zijn oor tegen het gaas en hoorde de draden tegen elkaar schuren in de wind. 'Ik weet heus wel dat je hier niet zomaar staat.' Vos duwde voorzichtig met zijn poot tegen het gaas. Het gaas veerde terug. Vos duwde nu iets harder. Het hek floot zachtjes. Vos duwde nu met beide poten tegen het gaas. De tonen werden hoger en scherper. 'Denk maar niet dat ik onder de indruk van je ben.' Vos nam een aanloop en sprong tegen het hek aan. Er ontsnapte aan het hek een hard snerpend geluid. Vos schrok en deinsde terug. 'Je maakt me bang.' Het prikkeldraad zoemde vervaarlijk. 'Jij hebt me pijn gedaan.' Vos draaide rondjes met zijn kop om het pijnlijke gevoel in zijn nek te verdrijven. 'Je kunt toch sorry zeggen?' Hij bolde zijn rug en gromde tegen het hek. Maar het hek gaf geen sjoege.

'Dan toch niet...'

Vos liep mopperend terug naar zijn hol. Er moest nodig opgeruimd worden. Hij schoof alle spullen aan de kant, pakte een bezem en begon ijverig te vegen. De appelschillen in de hoek van zijn hol gooide hij in de vuilnisbak. Af en toe keek hij per ongeluk tussen zijn poten door naar de ingang van zijn hol. Het leek hem of het hek steeds dichterbij kwam. Opeens rende de vos naar buiten, gewapend met zijn bezem. 'Ik heb jou wel door. Jij wilt mij opsluiten.' Met de steel van zijn bezem ging hij het hek te lijf. In de wijde omtrek klonk een oorverdovend geratel. Vos sloeg er lustig op los totdat de steel van de bezem kraakte en in tweeën brak. Uitgeput zakte hij op de grond en leunde tegen het gaas. Het gaas boog iets mee en kriebelde vos op z'n rug. Maar vos merkte het niet omdat hij boos was. Heel boos. 'Jij hebt geen gevoel! Jij houdt met niemand rekening! Jij staat iedereen in de weg. Mij krijg je niet klein, hoor!' Vos stond op en gooide zijn halve bezemsteel naar het hek. De steel vloog door het gaas en belandde aan de andere kant van het hek in het gras. 'Geef terug!' riep vos. Het gaas golfde nog, maar de bezemsteel lag roerloos in het gras en bleef daar liggen.

‘Ik ben niet voor één gat te vangen’, zei vos met overslaande stem. Hij haalde zijn zakmes uit zijn broekzak, klapte het open en liet daarbij zijn tanden zien. Hij sneed in het gaas. Het hek kraste verbeterd. Maar het mes gleed over de draden en ketste af op het kruispunt van twee draden en raakte vos in zijn rechterpoot. ‘Auw!’ Vos tuimelde naar achteren. Het hek stond onaangetast en bewegingsloos voor hem. Vos krabbelde overeind en spuugde tegen het gaas.

‘Zoek het uit! Ik ben weg!’ Maar waar moest hij heen? Hij kon niet naar zijn vrienden. Hij wilde niet terug naar huis. Hij liep langs de binnenkant van het hek. Eerst langzaam, daarna sneller zonder naar het hek om te zien. Buiten adem kwam vos tot stilstand en zag tot zijn verbijstering dat het hek nog steeds naast hem stond. ‘Je achtervolgt me, hè?’ zei vos tussen twee ademdeugen door. Hij rende daarna zo hard hij kon en keek steeds over zijn schouder naar het hek. Hij negeerde de pijn in zijn rechterpoot. Hij probeerde zijn achtervolger af te schudden. Maar het hek wist van geen ophouden. Toen de zon de takken van de beuk voor het hol achter het hek raakte, had vos veertien rondjes gelopen langs het hek. ‘Ik geef me over. Jij hebt gewonnen...’, zei vos met een wanhopig stemmetje. Verdrietig pakte hij de andere helft van zijn bezem op en slofte zijn hol binnen.

Hij nam een paar happen van zijn eten, maar had geen honger. Hij ging in de opening van zijn hol staan en zag de zon achter het hek door de takken van de beuk onder gaan. Wat had hij graag onder de beuk gezeten om de zon op te vangen. De draden van het hek leken van goud. Maar vos zag het niet. Hij haalde zijn schouders op en ging naar binnen, naar bed. Hij kon de slaap niet vatten. Wat hoorde hij? Een ongewoon geluid. Gefluister? Vos keek onder zijn bed, maar zag niks. Hij luisterde nog eens goed. Nu hoorde hij het weer. Het kwam van buiten, vlakbij de uitgang van zijn hol. Het HEK! Dit moest het hek zijn dat wraak wilde nemen omdat hij het had geslagen, erin had gesneden en er tegenaan had gespuugd. Er liep een rilling over zijn rug. Toen bedacht hij dat het hek niet door de deur zou passen. Gelukkig maar! Binnen was hij veilig.

Uiteindelijk viel hij in een onrustige slaap. In zijn slaap doemden plotseling twee jagers op. De voorste had een geweer, de achterste een mes. Zijn zakmes. Aan de hoed van de achterste jager hing een staart. Zijn staart. Vos was staartloos en probeerde weg te rennen maar kwam niet vooruit, want hij was gewond aan zijn rechterpoot. De jagers kwamen steeds dichterbij. Ze trokken aan zijn vacht en spraken met elkaar over hoeveel die vacht wel niet waard zou zijn. De achterste jager met de staart van vos aan zijn hoed begon hard te lachen en bracht het mes dichtbij. Het raakte de snorharen van vos. Hij voelde het koude staal langs zijn gezicht gaan. Vos werd met een schok wakker. Hij wreef in zijn ogen. Hemeltjelijf wat een verschrikkelijke nachtmerrie. Hij greep naar zijn staart en gelukkig, hij zat er nog aan. Hij keek naar de ingang. Geen jagers. Alleen een hek. Een in het maanlicht glinsterend hek. Zijn hek. De bovenste draden leken een langgerekte glimlach. Vos haalde opgelucht adem. ‘Je bent groot en sterk en vangt de maan op en houdt de jagers buiten mijn hol.’ zei de vos, ‘Je staat hier niet voor niets.’ Hij luisterde en hoorde het prikkeldraad zingen in de wind. Hij pakte zijn mondharmonica en speelde samen met het hek een slaapliedje.